

radi Napló 1903. június 9-i számában jelent meg. Ady remek humorral mutatja be a cellabeli „mélységes, különös, izgató és mégis megnyugtató” világot, s a kilátásról is szól: „Áldassék végül a vörös női pongyola. Az arcot egyszer sem láttam. Polgári udvar feküdt az ablakom alatt. Ez a vörös pongyola s egy csengő női hang, tették előttem leggyakrabban kívánatossá a külső világot.” (111.)

Ezt az írást teljes egészében idézte a *Győri Napló*, s a felelős szerkesztő, Karácsonyi Aladár vezércikkben foglalkozott Ady elzárásával, ráadásul a lap szerkesztősége táviratban biztosította szolidaritásáról a börtönben lévő kollégát. A korszakra tökéletesen jellemző, ami ezután történt: a győri ügyészség eljárást indított Karácsonyi Aladár ellen, akit a cikkért és a táviratért a királyi törvényszék tizennégy napi fogházra ítélt.

*

Mindhárom kötet időutazásra hív. Történelmi, irodalmi barangolás vár ránk, szerelmekben, izgalomban sem lesz hiány. Ha jól figyelünk, megértjük egy zseniális szellem működését, s a „lidérces, messze fény” egyszerre barátságosabban világít majd.

Gajdó Ágnes

MELOCCO MIKLÓS: ADY ENDRE, 1977 (Debrecen, a szobor részlete) *Bócsi Krisztián* fényképe